

SYMFO-NYT

AALBORG SYMFONIORKESTERS VENNER

Den japanske pianist **Noriko Ogawa** er solist i Bela Bartoks klaverkoncert nr. 3 den 14. april

---

14. årgang

Nr. 1

Februar 2005

Symfo - Nyt

er medlemsblad for foreningen
Aalborg Symfoniorkesters Venner
Redaktion:

Kirsten M. Borup og Ellen Bruun
(ansv. for dette nummer)

Stof kan bringes under mærke, hvis
skribenten er redaktionen bekendt.
Eftertryk med kildeangivelse er tilladt.

Tryk: Vesterkopi

Bestyrelsen i alfabetisk orden:

Kirsten M. Borup
Staubvej 35
9240 Nibe 98 35 52 35
E-mail: kisorup@post9.tele.dk

Aase Beck Eigenbroth
John F. Kennedys Plads 4
9000 Aalborg 98 12 32 31

Ivar K. Jensen Sekretær
Kastetvej 33 Lejl. 1
9000 Aalborg 98 16 41 40
E-mail: ikj@jensen.tdcadsl.dk

Bjarne Juel Nielsen Formand
Poseidonvej 6
9210 Aalborg SØ 98 14 51 69
E-mail: bjno@statsamt.dk

Rolf Ruggaard
Tjørnevænget 18
9400 Nørresundby 98 19 18 56
E-mail: r.ruggaard@stofanet.dk

Torben Røjkjær-Jensen Næstformand
Godske Lindenovs Vej 203
9210 Aalborg SØ 98 14 11 52

Ellen Bruun Suppleant
Aagade 31 3.iv.
900 Aalborg 98 12 73 43
E-mail: elbr@stofanet.dk

Jan Thorsen Suppleant
Skovparken 32B
9000 Aalborg 98 79 00 73

Formandens forårskvad

Aalborg Symfoniorkester har efterhånden indspillet et ikke ubetydeligt antal cd'er, og flere er på vej.

Der er ikke tale om standardrepertoiret – vi skal ikke konkurrere med Berliner Philharmonikerne om Beethovens symfonier – men om mere nicheprægede produktioner, som imidlertid ikke af denne grund er mindre vigtige.

Orkesteret har således bl. a. været ledende i udgivelsen af værker af 2 af de mest betydningsfulde danske komponister fra det 20. århundrede: Vagn Holmboe og Herman D. Koppel, hvilket jo fra et nationalt synspunkt har langt større betydning end endnu en udgave af Beethovens 5.

I 2004 blev det gode initiativ da også belønnet, idet orkesteret vandt den fornemme P2-pris som årets bedste orkesterudgivelse for den 4. cd i serien af Herman Koppels værker: den 5. symfoni og den 3. klaverkoncert. Det har vi naturligvis grund til at være stolte af.

At der ikke er tale om en enlig svale (eller en blind høne) fremgår af en anmeldelse i januarnummeret af DR's udmærkede tidsskrift "Klassisk", hvor Jens Cornelius anmelder indspilnin-

gen af 3 danske klaverkoncerter (Otto Malling, Ludvig Schytte og Siegfried Salomon). Han afslutter anmeldelsen med følgende: "Cd'en er meget underholdende og den bedste hidtil i serien – også takket være, at det nu er Aalborg Symfoniorkester, der er backing group."

Hva' behar! Der er altså andre end os, der synes, at Aalborg Symfoniorkester er noget særligt.

Skulle man stadig være i tvivl, kan man jo bare vente på orkesterets hidtil største cd-projekt, som vil komme på gaden i løbet af et par måneder (hvis det ikke allerede er sket, når dette går i trykken): 10 cd'er med musikken til alle August Bournonvilles balletter. Musik som jo ellers mere eller mindre har været forbeholdt Det Kongelige Kapel.

At der vel ikke er tale om musikhistoriens største mesterværker – man var jo underlagt den klassiske ballets formkrav, som kan være vanskeligt forenelige med den klassiske musiks sonateform m.v. – får være, hvad det er. Udgivelsen af musikken til Bournonvilles balletter er et betydningsfuldt dokument i dansk kulturhistorie, og det

Musikchefens Klumme

Om proportioner, journalister og betablokkere

Aalborg Symfoniorkesters musikere var en tur i den journalistiske smeltedigel her i februar måned 2005. Normalt er orkestret glad for at være på forsiden af Nordjyske, men i dette tilfælde kunne vi nu godt have undværet al denne virak. Med overskrifter som 'Beethoven på betablokker' eller 'Cirkushesten der blev nervøs' måtte vise af orkestrets musikere se sig trukket grundigt rundt i 'Nordjyskes' manege af journalist Troels Donnerborg. Det musikkerne troede, var en artikelserie om arbejdsmiljø i symfoniorkestret viste sig at have en skjult dagsorden og handlede i virkeligheden om dopingmisbrug, eller hvad der var værre. Mon ikke anledningen til al denne postyr var en artikelserie i Berlingske Tidende i november 2004. Her udtalte Radiosymfoniorkestrets solofløjtenist Ulla Miilmann Jørgensen, at hun skam brugte betablokker og anden medicin for at klare presset som solospiller i et stort symfoniorkester. Hun var vidende om, at det var ganske udbredt og, at indtil flere af hendes kolleger ligeledes anvendte beroligende medicin i hverdagen.

Rygter vil vide, at en del af musikkerne i Radiosymfoniorkesteret følte sig gået for nær, og orkesterchef Per Erik Veng svarede, at Ulla Miilmann Jørgensen var et sludderhoved, og at hun skulle tale for sig selv – 'vi har skam ikke noget med betablokker her hos os'.

Gad vide om ikke sandheden ligger et sted midt i mellem disse udsagn. Udenlandske undersøgelser tyder på at brugen af betablokker i symfoniorkestre er større, end man tror og vil være ved fra officiel side.

Stress og præstationsangst er en del af hverdagen for det moderne menneske. Store dele af befolkningen oplever det i hver-

dagen, men de færreste har prøvet den ultimative belastning, nemlig at stå på en scene overfor 1.000 publikummer. Undersøgelser har vist at de tre mest krævende erhverv, hvad angår stress, er politiker, jagerpilot og scenekunstner, det være sig skuespiller eller musiker. (Efterhånden er allehånde spindoktorer også ved at udvikle politik til skuespil, men det er vist en anden sag). Som tidligere solospiller og koncertmester skulle jeg mene, at jeg ved, hvad jeg taler om. At være musikchef med ansvar for 65 musikere, 9 ansatte i administrationen, økonomisk ansvarlig for et budget på lidt over 40 mil. og kunstnerisk ansvarlig for en omfattende koncertvirksomhed kan være ganske stressende, men for intet at regne imod at stå alene på scenen i Beethovens violinkoncert. Som min gamle lærer på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium professor Peder Elbæk altid sagde: 'Det er videnskabeligt bevist, at pulsen stiger under koncerter'. Samme Elbæk spurgte mig dagen inden min diplomeksamen, om jeg var nervøs, hvortil jeg svarede 'at det var jeg vist'. Der var nu ingen beroligende medicin at hente hos Elbæk, men alene humor med Peder bemærkning om at 'Det bliver værre med årene'.

Så langt så godt: Nervøsitet er et vilkår for en scenekunstner! Man kan ikke afskaffe det, men man kan heller ikke undvære det. For der er jo det med nervøsitet og stress, at det i sin rette form og mængde er en positiv ting, som skaber dynamik og engagement. Nervøsitet skal for en scenekunstner gerne give det 'kick', som gør at man er ekstra tændt og koncentreret under koncerterne. Min egen erfaring har været, at jeg kunne være ganske stresset

må betragtes som en stor anerkendelse – og tillidsserklæring – at det er overladt til Aalborg Symfoniorkester at forestå denne opgave.

Vi har altså al mulig grund til at prale af vores orkester – hvilket jeg hermed håber at have bidraget til.

BJN

P.S. Fik jeg nævnt, at man jo kan købe orkesterets cd'er til favorable priser – og med medlemsrabat – ved Aalborg Symfoniorkesters Venners lille bod i Aalborg-hallens foyer i pauserne ved koncerterne? P.P.S Og så er der jo netop udkommet endnu en cd i serien af Holmboes musik: Koncerter for klaver, klarinet og obo. Den vil for mit eget vedkommende blive indkøbt i førstkommande pause.

---

fortsat fra side 3

om eftermiddagen inden en stor koncert, men når koncerten først var i gang, kunne nervøsiteten skabe en bølge af koncentration og intensitet, hvor jeg oplevede, at alt gik op i en højere enhed. Men forudsætningen for at dette skete var, at jeg fokuserede på musikkens kunstneriske indhold og kommunikationen med publikum. Bliver emnet nervøsiteten alene, går det nemt rivende galt. Og det var vist, hvad der skete med artikelserien i 'Nordjyske' her i starten af februar.

Troels Donnerborg havde en journalistisk indfalds vinkel, som jeg finder besynderlig. Brug af betablokker, blev betragtet som dopingmisbrug! Lad mig gøre opmærksom på, at en musiker ikke er en idrætsmand, f. eks. en skytte, som konkurrerer med andre om at ramme plet flest gange. En musiker er derimod en kunstner, som på scenen skal i dialog med publikum på kunstens præmisser. Brug af betablokker ved konkurrencer, hvor der ansættes musikere er muligvis misbrug, men min oplevelse som dommer ved 5-7 konkurrencer årligt i efterhånden 19 år i branchen, er, at mange skader sig ved brug af betablokker. Man kan nemlig blive ukoncentreret eller fraværende, hvis man anvender denne medicin. Jeg har nogle gange efter en konkurrence tænkt, at lidt go' gammeldags nervøsitet savnes fra visse af kandidaterne.

Artikelseriens hovedkilde var musikernes tidligere tillidsmand Christian Larsen, som gav den i rollen som selvbestaltet sandhedsvidne i stil med 'I know what you did last summer'. Med sine udtalelser om at mere end halvdelen af orkestrets soloblæsere brugte betablokker regelmæssigt, og så til prøver, og at Hr. Larsen vidste nøjagtigt, hvem, som brugte hvad, hvornår og hvor meget, lykkedes det Hr. Larsen at genere sit gamle orkester og fornærme en række tidligere kolleger. For det første var udsagnet forkert, og for det andet har en tillidsmand tavshedspligt i personsager, også efter at man har forladt orkestret! Orkestrets soloblæsere er en nøje defineret afgrænset gruppe på 4 solotræblæsere og 4 solomessingblæsere. At udtale sig offentligt og fejlagtigt om en så begrænset gruppe af orkestrets musikere, vil jeg betegne som dumhed og frækhed. Og nu er det jo sådan, at udtalelser om andre persons brug af lægeordineret/receptpligtig medicin ikke bør finde sted offentligt og da slet ikke fra en tidligere tillidsmand. Men nok om det - vi må videre!

Arbejdsmiljøet i et symfoniorkester er en svær størrelse. Vi slås med tre evige problemer: Skader i bevægeapparatet, høreskader og stress/sceneskræk. Man siger i spøg at 'hvis violinen blev opfundet i dag, ville den blive forbudt af arbejdstilsynet',

Interview med 1. gæstedirigent Lan Shui tirsdag, den. 26. oktober 2004

Aalborg Symfoniorkesters skattede 1. gæstedirigent, den kinesisk fødte Lan Shui, havde dagen før koncerten d. 27. oktober 2004 med pianisten Elisabeth Leonskaja været så venlig af aftale et møde med undertegnede efter dagens prøve. Formålet var at få et interview til SYMFO-NYT. Ind ad døren til et bortgemt øvelokale i SYMFONIEN trådte en meget imødekommende person med en venlig og varm udstråling. Efter indledende samtale og valg af placering af båndoptager i forhold til hovedpersonen, kunne interview'et tage sin begyndelse.

1. Er De ud af musisk familie - evt. musikere?

Ingen af mine forældre er musikere, men de er begge meget kunstneriske og holder meget af klassisk musik. Min far er bankmand, min mor læge. Men der er musikere i min familie blandt mine forældres søskende, idet min tante og onkel er professionelle musikere. Min onkel er komponist, og min tante er pianist, så det er i familien, og jeg har altid været omgivet af en masse musik.

2. I fordums Kina (med en fornem kultur forud for Europa) skulle en embedsmand på højt plan have kunstneriske evner og dyrke dem, som f.eks. poesi eller billedkunst, mener jeg at have læst. Hvis dette er rigtigt, gør en sådan holdning til kunsten som et uundværligt element i menneskets liv og i et samfund sig stadig gældende i den kinesiske folkesjæl og samfund?

Jeg tror, det blev en blanding efter kommunisternes overtagelse. Der er mange tilfælde, hvor den gamle kultur blev blandet med kommunisternes propaganda kultur. Mange er vokset op med propagandakultur. Under min opvækst fik jeg naturligvis stadig megen opdragelse præget af den 1000 år gamle kinesiske kultur - især kinesisk poesi, som altid har stået mit hjerte specielt nær. Jeg kan godt forstå, hvorfor endog mange europæiske komponister er blevet interesseret i kinesisk poesi, bl.a. Mahler's "Das Lied von der Erde", et værk som "La Mer", Sarasate m.fl. - med påvirkninger også fra persisk musik - og kinesisk. Grunden til, at mange vestlige komponister har fået inspiration fra kinesisk poesi, er fordi kinesisk poesi efter min mening ER musik. Sproget og ordene har så mange forskellige lyde og betoning. Det er nok svært at beskrive i en artikel. Et ord - det samme ord - har måske 4 forskellige betydninger, men med meget forskellige betoning*. Det er det, der gør, at kinesisk poesi bliver SÅ spændende, når det læses på kinesisk. Under min opvækst blev læsning af poesi altid til musik for mig.

Men for at vende tilbage til dit spørgsmål, var tingene allerede blevet lidt anderledes i min barndom, tror jeg. Fordi det kommunistiske parti allerede regerede Kina, var kul-

* På dansk kender vi også, at forskellig udtale giver forskellig mening, f.eks.
et "hav" - og bydeformen "hav" af "at have"
en "lov" - og bydeformen "lov" af "at love"
en "lav" stol - der var "lav" i skovbunden

turen iblandet en masse propaganda. Så jeg har oplevet en smule af den gamle kultur og meget af den nye.

3. Har De selv oplevet Kulturrevolutionen?

Ja, jeg har oplevet Kulturrevolutionen. Jeg var seks år, da den startede, og var begyndt at spille violin som 5-årig, men jeg måtte stoppe violinundervisningen p.g.a. revolutionen. Alt vestligt var forbudt. Dertil kom, at min violinlærer begik selvmord. Det var forfærdelige og rædselsfulde tider. Det var også umuligt at gå med en violin. Jeg måtte stoppe med at tage undervisning i to år, før jeg kunne genoptage violintimer. Beethoven var bandlyst, Mozart var bandlyst, alle og alt fra Vesten var bandlyst.

4. At den europæiske klassiske musik er “taget ind” af kinesiske musikere (i det hele taget de asiatiske folk) er åbenbar, ligeså at den tolkes formidabelt og oven i købet med mange verdenssolister. Hvad kan forklaringen være, at det forholder sig sådan?

Ja, ikke blot i Kina, men også i Korea og Japan er der mange kulturelt interesserede. Jeg ser det, som at der er to slags familier.

I den ene elsker man kultur, enten den kinesiske eller den europæiske eller både kinesisk og europæisk kultur. Ligesom i min familie, hvor der altid var musik, og det derfor blev en naturlig ting. Og fordi forældrene og familie er glad for kultur, er det naturligt, at børnene også bliver glade for det.

I den anden slags familier vil forældrene gerne sikre, at deres børn får en bred og god uddannelse, ikke blot matematik og videnskab, men også indenfor kunstneriske fag. Så selv om deres børn ikke bliver musikere eller skal leve af kunst en dag, så skal de lære om det og kende det.

Det er de to slags, de mere artistiske familier, hvorfra nogle bliver udøvende kunstnere, og de, der mener, at børnene bør have kendskab til alle former for kunst, men som sandsynligvis vælger en anden levevej.

Det er et stort held, at SÅ mange børn lærer at spille, og blandt dem er der nogle meget, meget talentfulde, som bliver fine musikere. Nogle har kunstneriske evner, andre bliver en smule for mekaniske. Selv om nogle børn ikke bryder sig om at spille, bliver de tvunget af forældrene. At benytte tvang frembyder modstand. Andre forældre prøver at få deres børn til at glædes ved kunst. Det er godt.

5. Man ser meget sjældent arabiske eller sorte blandt klassiske musikere. De kommer vidt omkring i Verden. Er det sandt?

Ja, det er rigtigt.

En af grundene kan være, at deres egne kulturer er SÅ levedygtige, f.eks. de sortes - og også den arabiske - og den persiske, især persiske. Den persiske kultur er meget stærk i Mellemøsten, så stærk, at den “fylder” meget; så meget, at der ikke er ret meget europæisk/vestlig musik.

De sorte har deres egen musikkultur, som er meget livskraftig. Oplev en gudstjeneste i en sort kirke. Forbavsende! Det er det samme med den arabiske kultur. Deres musikkultur er også meget stærk. Begge folks egen meget stærke musikkultur kan være

forklaringen på, at disse ikke dyrker vestlig klassisk musik.

Til sammenligning med kinesisk musik gør det sig gældende, at det kun er en meget lille del af Kina, hvor musik er en større part af kinesisk kultur. Det samme gælder den japanske og andre asiatiske kulturer. Det kan være derfor, at kinesiske og asiatiske musikere er mere åbne overfor klassisk vestlig musik. Det kunne være forklaringen, men jeg ved det ikke.

6. I november 2003 fik publikum oplevet en Er Hu præsenteret som en japansk violin. Ganske vist et strengeinstrument, men en helt anden musikalsk oplevelse at lytte til. Og ganske uimodståeligt spillet af George Gao.

Mon vi får glæden af at få oplevet flere kinesiske/asiatiske instrumenter i fremtiden

Det håber jeg. Med en Verden, der bliver mindre og mindre, behøver vi mere information. Og vi behøver mere forståelse og at kende hinanden bedre. Musikere kan ikke stoppe krige, men kan måske i det mindste gøre forståelsen større mellem folk.

7. Ved samme koncert var det et meget begejstret publikum. Fornemmer dirigenten selv, når han når ud over scenekanten og derved opnår det sublime højdepunkt i enhver kunstnerisk udøvelse? Altså medriven, gensidighed? En gave som også De besidder!

Når jeg er på tourné med det samme orkester, kan jeg fornemme det en smule fra den ene koncert til den anden. Men jeg kan også føle hvorfor. Det sker, hvis jeg ikke er rigtig rask. Så hører jeg, når folk hoster. En gang var jeg syg med 39 graders feber. Da var aftenen ikke god. Jeg vidste, det gik ud over koncentrationen, at jeg ikke var fuldstændig koncentreret og ikke kunne yde mit bedste. I en langsom og blid passage, som skulle være ret intens, kunne jeg høre alle disse hosteanfald nede fra salen.

Men de fleste gange, når jeg er dybt engageret, forsvinder hosten. Jeg hører det ikke. Når jeg dirigerer, er jeg fuldstændig i musikkens og orkestrets verden og bemærker ikke publikum. Man skal altid gøre det bedste for orkestret, være i orkestrets verden. Jeg forsøger altid at få god kontakt med orkestret, at overføre energi til det og derigennem overføre denne energi til publikum.

8. Et orkester er lige som et samfund sammensat af mange forskellige individer med hver deres personlighed, idéer og tanker. Her kan dirigenten opfattes som præsidenten, der skal formidle samarbejde, så denne mangfoldighed af men-

Første gæstedirigent Lan Shui

neskelige følelser og fortolkninger sluttelig fungerer som en udtryksfuld helhed og sammensmeltning. Kan De være enig i denne opfattelse?

Ja, f.eks. i mit arbejde med ASO, som har en lang og flot historie, og som har arbejdet med mange dirigenter, hvor mange af musikerne har hørt mange af værkerne mange gange - også på bånd, så er det sådan, at når vi er på scenen, er alle nødt til at blive ét. Glemme!

I går havde vi prøve på "Rosenkavaleren" og "Don Juan", og jeg formidlede min fortolkning ind i stykket. I dag prøvede vi med pianisten Elisabeth Leonskaja. Så kommer hele fortolkningen ikke fra dirigenten. Han bliver også en del af helheden, og må have kontakt med solisten, lytte efter solistens fortolkning, personlighed og ønsker, således at dirigent og solist smelter sammen. Jeg mener, at dirigenten på den ene side er leder og på den anden side forhandler med solisten - og somme tider også med orkestermedlemmerne, fordi disse har også alle deres egen personlighed. Jeg oplever det altid, som vi hele tiden har antennerne ude. Vi taler ikke med hinanden, men vi har kommunikation med øjnene eller med en vejtrækning og forstår hinanden. Vi forsøger at nå det bedste.

9. I Danmark kan det godt til tider se lidt sort ud for den klassiske musiks overlevelse i en pop-tid. Hvordan ser De på dette, globalt set - er dette også tilfældet ude i verden i dag?

Ja, sørgeligt nok er det det samme overalt.

Noget vi kan gøre er bedre undervisning - også gennem koncerter.

Noget regeringen kan gøre er at nå ud til skolerne.

Musikklasser og -timer.

Vi bør også se på koncertformen.

I dag foregår der så meget. For 100 år siden var valgmulighederne ikke nær så mangfoldige. F. eks. lørdag aften i København - måske var der kun én koncert - eller opera - at gå til, sådan var livet dengang. Hvorimod i dag kan man vælge at gå til jazz, til Bach eller til ballet, der er så mange valgmuligheder. Jeg mener ikke, at klassisk musik skal blive kommerciel - aldrig blive kommerciel - men vi kan forsøge forskellige former, andre måder at markedsføre koncerter på.

F. eks. kan de fleste unge mennesker ikke lide Haydn eller Mozart, men faktisk kan de lide Prokofiev "Romeo og Julie" og Stravinsky "Sacre du Printemps".

De kan lide at musikken skaber indre billeder. Det virker mere effektivt. Faktisk skaber Mozart ikke billeder, man ser ikke ting for sig, men han taler til hjertet, skaber indre følelser. Men "Sacre du Printemps" med de vilde, magtfulde rytmer taler til og skaber billeder i fantasien. Selv begyndelsen af "Romeo og Julie" begejstrer mange unge mennesker. Jeg tror, formen på musik er vigtig, men også at slå bro til de rigtige mennesker ud over det faste publikum, måske med en anden musik for at nå andre aldersgrupper.

Og så er skolen utroligt vigtig.

Vi kan ikke gøre for meget.

10. Hvad betyder dansk musik for Dem? Og kinesisk?

Jeg har altid godt kunnet lide Carl Nielsen - og Gade, Hartmann m.fl.. Men dansk musik forstod jeg mig ikke rigtigt på, før jeg dirigerede Aalborg Symfoniorkesteret for 10 år siden - virkelig at opføre dansk musik med danske musikere. Den første opførelse blev med Carl Nielsens symfoni "Expansiva". Det var den danske ånd. Fra da af lavede jeg mere dansk musik, mest Carl Nielsen. Ikke blot kendskabet til hans person, men også hans musik berører én, hans musik er så fleksibel, ligesom det danske folk - meget åben og også meget humoristisk - meget sorgløs, men stadig med megen styrke. Jeg holder meget af det meste.

Carl Nielsen kendes temmelig godt udenfor Danmark - og til dels Hartmann og Lange-Müller, men ellers er dansk musik ikke det mest kendte. Jeg skal i øvrigt dirigere Lange-Müller i næste uge.

Ang. kinesisk musik, så lærte jeg det, er vokset op med det og interesserer mig meget for det i dag. Men jeg koncentrerer mig mest om vestlig musik. Jeg elsker Kina. Jeg ser ofte tilbage nu. Man gør sig det sjældent klart, så længe man lever et sted, hvor mange rigdomme, man bor blandt. Det opdager man først, når man forlader stedet.

Som sagt koncentrerer jeg mig meget om vestlig musik, da jeg boede i Kina, skønt jeg har mange venner, som spillede/spiller kinesiske instrumenter. Det betød virkelig noget for mig, da jeg forlod Kina. På en eller anden måde begynder jeg at savne de smukke stykker af kinesisk musik, og jeg begynder at savne flere kinesiske retter. Det bliver mere og mere. Alt savner jeg meget, meget mere. Derfor er jeg begyndt at tage tilbage, så ofte jeg kan, for at lære kinesisk musik indenfor forskellige kulturer. Kina er nemlig ikke bare én kultur, men er et umådeligt stort og sammensat land. Der er så meget at lære!

Især også sammen med mine venner. Vi tog allesammen til USA. Men vi studerer de kinesiske komponister, bl.a. Tan Dun og Zhou Long. Til foråret skal ASO for øvrigt spille et værk af Zhou Long, en vidunderlig komponist. Vi voksede alle op sammen, og vi forsøger at hente kinesisk musik tilbage, det der var rigtig kinesisk musik. Musik fra vore forfædre. Men selvfølgelig er vi også inspireret af mange vestlige forgængere som f.eks. Bela Bartok. Han holdt ungarsk musik i live. Ellers havde meget ikke overlevet. Ligeledes Dvoraks arbejde for tjekkisk musik. Det er inspirationen fra vore forfædre. Det er derfor, mange kinesiske komponister er begyndt at komponere meget kinesisk musik.

11. Hvad ville en virkelig god koncertmesterviolin betyde for orkestret?

Koncertmesteren er af stor betydning. Han er ikke blot leder af 1. violinerne, men af orkestrets største gruppe, strygerne. Derfor er koncertmesterens violin et meget, meget vigtigt instrument i et orkester. Også på grund af de mange soli, som koncertmesterstillingen medfører.

Ja, ethvert orkesterinstrument er meget vigtigt.

12. Og så endelig. Musikkens Hus i Nordjylland. Dette er jo i sin vorden med alle de glæder og genvordigheder, som altid følger. I Singapore dirigerede De Mahler med et kæmpeorkester, hvor De bl.a. inviterede ASO's solister for de forskellige

instrumenter. Jeg har hørt, at Singapores koncerthus var en stor, stor oplevelse. Hvis De skal nævne nogle få detaljer ved dette, som De vil fremhæve, hvad kan det så være?

Musikkens Hus i Nordjylland bliver akustisk set det samme, vil jeg mene. Akustikerne er de samme, nemlig ARTEC fra NewYork.

13. Og til slut, hvad laver De, når De ikke laver musik? Er De som adskillige kinesere glad for at lave mad - eller læser De H.C. Andersen? Måske noget helt tredje?

Jeg elsker at lave kinesisk mad.

Når jeg har tid laver jeg mange retter. Hvis jeg ikke har så meget tid, laver jeg én stor ret til familien.

I Kina er H.C.Andersen meget kendt.

Da jeg var barn læste jeg og holdt meget af H.C.Andersen. Den første var "Den lille pige med svovlstikkerne". Første gang jeg kom til Aalborg for 10 år siden, fortalte jeg mange af mine kinesiske venner, at jeg skulle dirigere et dansk orkester. Og de spurgte til, hvordan Danmark var, fordi de intet kender til Danmark. De kender kun H.C.Andersen.

Hermed var det tid at slutte og sige mange tak for lån af tid til et interview med lejlighed til at se lidt ind bag mennesket Lan Shui.

Kirsten M. Borup

Bestyrelsens beretning for 2003

Efter et par år med en mindre tilbagegang i medlemstallet har vi i 2003 på ny haft fremgang, idet vi ved årets begyndelse havde 207 medlemmer og ved årets udgang 210. Efter nytår er der endda kommet yderligere et antal medlemmer til. Bestyrelsen har dog ingen planer om at hvile på laurbærrene, men fortsætter med at overveje forskellige hvervetiltag.

Vi har ligesom i de foregående år stået for salget af orkesterets Cd'er i pausen til koncerterne. Efter et par år med vigende salg havde vi i 2002 en lille fremgang i salget, og denne fremgang er yderligere forstærket i 2003. Vi har i regnskabsåret 2003 stået ved salgsranken i Aalborghallen ved i alt 12

koncerter og herudover har vi deltaget ved tre af orkesterets friluftskoncerter, nemlig ved Nibefestivalen, ved Opera i Rebild Bakker og ved koncerten i Tversted. Ved disse tre koncerter solgte vi i alt 28 CD'er, så det må betragtes som en succes. I alt har vi solgt 95 af orkesterets egne CD'er og herudover har vi solgt 1 eksemplar af Claus Ettrup's CD. Endelig har vi solgt CD'er for et par af gæstesolisterne, nemlig 11 eksemplarer af Grigorij Sokolovs og 4 af George Gaos. I alt 111 CD'er.

Vi mener, at stigningen i CD-salget må tilskrives antallet af nyudgivelser og den omstændighed, at CD-salget har været omtalt i programmet til de enkelte koncerter (tilsyneladende er omtalen

desværre forsvundet igen). Endelig er vi blevet mere synlige med den flotte plakat, ASO har fået fremstillet til os.

Det skal også nævnes, at vi på orkesterets jubilæumsaften solgte 83 eksemplarer af jubilæumsbogen, så det var en travl pause.

Den samlede omsætning har været på kr. 21.113, hvilket er absolut rekord, også selv om vi ser bort fra salget af jubilæumsbogen.

Som bekendt har foreningen påtaget sig at forestå indsamlingen til en koncertmesterviolin. Vi har i de sidste par år valgt at holde indsamlingen på lavt blus og blandt andet afholdt os fra at søge legater o. lign. for ikke vil konkurrere med indsamlingen til Musikkens Hus. Nu er denne indsamling jo imidlertid afsluttet, så nu går vi i gang, så vi forhåbentlig kan opfylde vores plan om at overrække violinen til orkestret samtidig med indvielsen af Musikkens Hus.

Vi er dog endnu ikke gået i gang med at søge legater, da vi mener, at det er for tidligt. Vi bør først selv have samlet et rimeligt beløb. Vi vil derfor fortsat opfordre til, at medlemmerne bidrager med et ekstra tilskud, når man indbetaler sit kontingent eller lægger et bidrag i vores lille sparebøsse, som altid står fremme på skranken, når vi sælger Cd'er. Bestyrelsen vil også fortsat drøfte mulighederne for andre tiltag i samarbejde med orkesteret, f. eks. muligheden for en koncert, hvor en del af overskuddet kunne gå til indsamlingen.

I 2004 kunne vi for 4. gang indbyde til en ekstra medlemsaften. Det var en

lidt anden form end de tidligere arrangementer, idet vi efter forslag fra Palle Kjeldgaard benyttede os af, at Aalborg Historiske Museum i oktober åbnede en tredobbelt udstilling om stadsmusikanten, dansk musik fra stenalder til nutid og tredimensional lyd. Der var stort fremmøde til arrangementet, hvor Palle delagtiggjorde os i sin enorme viden om musikhistorie og ikke mindst om de nyeste tekniske fremskridt på en måde, så selv undertegnede troede at jeg forstod det.

Afslutningsvis vil jeg som sædvanligt nævne, at vores medlemsblad Symfo-Nyt stadig kommer to gange om året. Vi er glade for, at flere af orkesterets medlemmer har villet skrive indlæg til bladet, at orkesterchef Palle Kjeldgaard trofast leverer sin faste klumme og at det meget vigtige indslag "Nyt fra orkestret" har kunnet fortsætte trods udskiftninger i orkesterets medarbejderstab.

Vi vil dog fortsat opfordre foreningens medlemmer til at komme med indlæg – f. eks. om erindringer med ASO – eller andre spændende musikoplevelser. Har man e-mail kan man sende sit indlæg til sekretæren eller formanden – adresserne står i bladet. Ellers kan man jo aflevere et maskin- eller håndskrevet manuskript ved CD- skranken.

Bestyrelsen modtager meget gerne kommentarer til de omtalte aktiviteter. Det er nu, medlemmerne har muligheden for at komme med forslag til ændringer, forbedringer eller til andre aktiviteter.

BJN

Huskomponist Simon Steen-Andersen

I perioden fra juni 2004 til og med maj 2005 er jeg huskomponist ved Aalborg Symfoniorkester. Dette er grunden til, at jeg lige nu sidder dybt begravet i de idéer og skitser m.m., som gerne snart skulle begynde at samle sig til værket "Aamongst", der skal være færdigt til august og uropføres den 17. november. Jeg er blevet opfordret til at fortælle kort om mig selv og projektet. Det er naturligvis svært at fortælle om noget, der endnu ikke er færdigt, men hvis jeg fortæller lidt om baggrunden for værket og min indgangsvinkel til orkestret, kan det måske give en lille idé om, hvem jeg er og hvordan jeg tænker.

På trods af, at min musik siden mit første og eneste orkesterværk fra 1999 har udviklet sig i retning af et virtuost og kammermusikalsk univers, som ikke umiddelbart passer til et orkester, var jeg ca. et halvt år før jeg blev kontaktet af Aalborg Symfoniorkester blevet besat af tanken om at skrive en koncert for guitar og orkester. Jeg var allerede i gang med at prøve at sælge idéen, da tilbuddet om at blive huskomponist kom dumpende ned fra himlen.

At placere en guitar foran et orkester er jo en åbenlys absurd idé. Men netop guitarens mangler har optaget mig en del: Jo mere guitaren prøver at virke dynamisk, kraft- og klangfuld (i en misundelig skelen til de fleste andre instrumenter), jo sikrere er det dømt til at mislykkes. Denne frustration var også min egen under arbejdet på guitarstykket "in-side-out-side-in..." fra 2001. Jeg troede, at jeg efter syv års pause var parat til igen at skrive for det instrument, der oprindeligt havde været mit eget, men løb panden hårdt mod

en mur. Jeg forsøgte at få guitaren til spille den "samme" dynamiske og energiske musik, som jeg havde fået frem på andre instrumenter i tidligere værker, men forblev totalt utilfredsstillet af resultatet, uanset hvor meget jeg prøvede at få guitaren til at sprænge sine begrænsninger. På et tidspunkt gik det imidlertid op for mig, at netop denne kamp mod en grænse, der var umulig at nå, kunne være vejen til et andet og langt mere intenst udtryk, hvis man netop rendyrkede tanken om det mislykkede, men vedholdende forsøg. Et drama eller en kamp, som viste sig at være langt tættere på en intensitet, jeg intuitivt havde ledt efter hele tiden, idet den er en virkelig kamp fremfor en (skue)spillet kamp – en præsentation fremfor en re-præsentation. Denne type energi har jeg siden søgt på andre instrumenter, fx ved at lade instrumentalisterne spille så kraftigt som muligt på ekstremt dæmpede eller hæmmede instrumenter. Erkendelsen ansporede mig også til at søge ind i guitarens styrke, på trods af, at dette domæne aldrig havde interesseret mig synderligt: det intime og skrøbelige – intensiteten i de ultrasvage nuancer. Og ud af dette kom den måske største og vigtigste erkendelse for min musik: at den maksimale intensitet og energi for mig ikke ligger i at råbe, men i at hviske.

På det sidste har jeg arbejdet mere og mere med at udsætte det ultra-svage, men ofte højaktive spil, for ekstrem forstærkning. Og det er selvfølgelig denne forstærkning, der løser det største af alle guitarens problemer foran orkestret. Ikke en "naturlig" forstærkning, der illuderer, at guitaren rent faktisk kan matche orkestret, men en "kunstig" ekstrem forstærkning,

som gør det muligt at høre detaljer, der normalt ligger under det hørbare eller er dækket af den "rene" lyd, og som i kombination med en række alternative måder at spille på resulterer i et helt nyt instrument. Med andre ord: to instrumenter i ét, i et interessant dynamisk kryds, hvor det ultrasvage spil lyder langt kraftigere end det kraftigste uforstærkede spil, der ved siden af orkestret i den store sal lyder mest af alt som en opstrenget papkasse.

Mange ord om guitaren og ingen om orkestret, men min pointe er, selvom det måske kan lyde underligt, at guitaren for mig er en slags karikatur af orkestret. Særligt i meget moderne orkestermusik har jeg ofte fornemmelsen af, at intensiteten falder proportionelt med, hvor mange der spiller og hvor kraftigt der spilles; at det traditionelle klimaks preller af på mig – at orkestrets virkelige magi ligger i de ultrasvage nuancer og i de for orkestret yderst sjældne situationer, som indeholder en eller anden form for skrøbelighed. Således prøver jeg at overføre min indgangsvinkel fra guitaren til arbejdet med orkestret. Orkestret skal dog ikke forstærkes, for det har allerede en indbygget mulighed for "naturlig" forstærkning af de svage nuancer, nemlig unisonoet, der godt nok mest af alt er en forstærkning i "bredden". Orkestrets grundlæggende drama ligger således i de to dynamiske tilstande, parallelt til guitarens dynamiske kryds: tutti-pianissimoet og det dæmpede eller hæmmede kammer- eller solo-fortissimo.

Hvis nogen skulle være interesseret i at høre eller se eksempler på min tidlige musik, så findes mange af mine værker frit tilgængelige på www.simonsteenandersen.dk. Vigtigst for "Amongst" er nok værkerne "in-side-out-side-in..." for guitar og "Praesens" for 14 musikere, samt "Drownwords" for

Simon Steen-Andersen

ekstremt forstærket guitar og ekstremt forstærket sopran, der dog endnu kun foreligger som partitur.

C.V.

Simon Steen-Andersen (født 1976). Kompositionsstudier ved Karl Aage Rasmussen og Bent Sørensen på det Det Jyske Musikkonservatorium, '98-'03. Studier ved Mathias Spahlinger på Staatliche Hochschule für Musik i Freiburg, Tyskland, '01-'02. Studier ved Gabriel Valverde på CEAMC i Buenos Aires, Argentina, '03-'04. Optaget i solistklassen på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium ved Bent Sørensen og Hans Abrahamsen, efteråret '04. Førsteprisvinder med "Strygekvarteret" i Holmboekonkurrencen 2000. "Praesens" premieret af Statens Kunstfond, '02. Har haft opførelser i alle fem nordiske lande, Tyskland, Frankrig, Letland, England, U.S.A. og Argentina. Har haft opførelser på bl.a. UNM, Numus-, Suså- og Ultimafestivalen, Komponist Biennalen, Amplitudes og Nordiske Musikedage. Underviser i historie/æstetik på Det Jyske Musikkonservatorium. Redaktionsmedlem af og skribent for tidsskriftet for ny kunstmusik, AUTOGRAF. Bestyrelsesmedlem af SPOR Festivalen.

Børn - Forældre, Bedsteforældre - Klassisk musik - hvor går den hen? Og hvad kan vi gøre?

Alle os, der holder af klassisk musik! Alle os, som får store oplevelser fra orkesterværker, kammermusik, opera og meget mere! Alle os, som føler det berigende, forløsende, opløftende, beruende, trøstende, ja, gennemlevende hele skalaen af følelsesregistret, når vi lytter og hengiver os til det musikalske univers fra sorg og vemod til jublende livsglæde. Hvad skal vi sige, når vi selv oplever den triste kendsgerning, og der blandt mennesker, der har deres hverdag i musiklivet - også globalt, er en almen bekymring for den klassiske musiks vilkår, idet den er hårdt trængt i vor pop-tid. Hvad skal vi gøre!? Nutidens børn møder sjældent - om nogensinde - klassisk musik, og de har derfor ingen chance for at lære den at kende, måske blive nysgerrig eller oven i købet komme til at holde af den.

Hvad kan **VI** gøre, forældre og bedsteforældre, når musikfolk advarer mod en trang fremtid for klassisk musik. Når selv en Barbara Bonny, selv ASO's 1. gæstedirigent Lan Shui, begge kunstnere, som kommer viden om i verden, her ser det samme mønster. Skal vi bare sidde og se på, lade det ske? Lade denne ypperlige kulturarv overleveret til os gennem århundreder ganske langsomt glide ud i mørket. Selvfølgelig kan man i den situation godt føle sig lidt afmægtig. Hvad kan vi gøre? Hvad kan jeg gøre?

Men så er der pludselig dumpet en sand gave ned til os som forældre og bedsteforældre. En gave, vi kan gribe og bruge, som igangsætter tanker og aktiverer idéer.

En multi-musiker som Sigurd Barret er dukket op på børnehimlen. Han smitter med sig egen musikglæde og musikalitet. Han fanger børns opmærksomhed og tryllebinder dem. Han afmystificerer instrumenterne i et orkester, han afmonterer myten om den klassiske musik som noget elitært og "fornemt" fjernt. Og det bedste af det hele. Han går lige ind i børn - og forældre med for den sags skyld, tror jeg - så det er svært at få billetter til hans koncerter med landets symfoniorkestre. Det kan ikke anbefales nok at tage sine børn eller børnebørn med til hans koncerter. Men man skal være tidligt ude for at få billetter. Og helst ikke sidde for langt fra scenen. Hans TV-program "Sigurds Bjørnetime" har ganske givet betydning for, at de næste generationer stifter bekendtskab med klassisk musik og dens instrumenter. Sigurd når ind til børn helt ned til godt 2 års-alderen. Og sagen er vel at begynde så tidligt som muligt og ikke vente til skolestart. Dette understreges også i en klog bog af musikpædagog og professor Inge Marstal "Dit musikalske barn".

Landets symfoniorkestre gør tillige en vigtig indsats ved deres øvrige børnekoncerter, skolekoncerter og billetter til gymnasiaster. Og hvad med Folkeskolen. Kunne den ikke snart finde ud af at putte lidt af den let tilgængelige klassiske musik ind i musiktimerne? Kunne den ikke? Måske med opfordringer fra forældrene.

Vi skal ikke forholde de næste generationer at opdage den berigelse, som klassisk musik indebærer. Jo længere og mere, man lytter og beskæftiger sig med den, desto større glæde og livslang berigelse. Men det

kræver, at barnet ved, at den findes for at blive nysgerrig og lære den at kende. Andre muligheder, hvor børn kan møde musik, findes på Aalborg Musikskole. Her har man mange fine tilbud til børn lige fra "Rytmik" for helt små børn med forældre/dagplejere, "Musikbørnehave" og med alderen videre til egentlig instrument- eller sangundervisning.

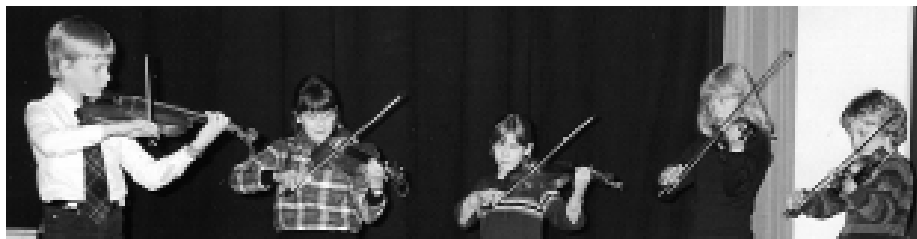
Et pladeselskab som NAXOS har også indenfor de sidste år rakt os en hjælpende hånd med en 3 CD-boks udgivelse "Børnenes Klassiske Favoritter" opdelt i "Fantasi", "Leg" og "Hvile".

Der er nok at gå igang med.

At musik har en fantastisk evne til at opøve mange færdigheder, som vi har brug for i vort liv, er efterhånden uomtvisteligt: koncentration, nuancering, fantasi, selvdisciplin etc.

En dokumentarisk spillefilm "Music of the Heart" med Meryl Streep som Roberta Guaspari blev for nylig vist i TV. Den handler om Robertas kamp for at give børn i en folkeskole i Øst-Harlem positivt livsindhold gennem undervisning i violinspil. Med stor opbakning for hendes mægtige indsats af verdensnavne som Isaac Stern, Itzhak Perlman, Guarneri Kvartetens 2 violinister, endte hun med at give koncert med sit elevorkester i Carnegie Hall. Den film må ses, hvis man skulle "støde på" den.

At kæmpe for fastholdelse og videregivelse af kulturarven af klassisk musik til de næste generationer, det var, hvad jeg havde på hjerte. Vi skal da ikke snyde vore børn og børnebørn for lejlighed til at opdage en musikverden ud over poppens.

Kirsten Borup

Besøg orkestrets hjemmeside

www.aalborgsymfoniorkester.dk

---

fortsat fra side 4

men det skal dog ikke forhindre Aalborg Symfoniorkester i at gøre noget ved problemet med skader i bevægeapparatet. I efteråret 2004 havde vi en medarbejderdag, hvor en fysioterapeut (med tilknytning til Team Danmark) talte om forebyggelse og behandling af de typiske skader, og siden har orkestret haft såvel en fysioterapeut som en Alexanderpædagog tilknyttet for at forebygge den type skader. I forhold til høreskader har orkestret haft en række drøftelser om klangideal og spillestil, ligesom vi har haft to medarbejderdage om dette emne. Orkestret har indkøbt nye tyske basuner, hvor klangen er mere velegnet til det klassiske repertoire, men det skal også siges at problemet med høreskader først kan løses, når orkestret flytter ind i Musikkens Hus i 2007/2008. 'Symfonien' er ganske enkelt for lille et lokale til at huse et symfoniorkester! Og hvad så med stress – dette tabubelagte emne. God planlægning med det tilstrækkelige antal prøver med dygtige dirigenter er den første forudsætning for at skabe gode rammer for orkestret. Udfordrende opgaver, som sikrer kontinu-

itet i sæsonen, er ligeledes vigtigt, for at musikerne ikke bliver 'kolde' i løbet af en sæson. Også her venter vi på Musikkens Hus, idet Aalborg Kongres & Kultur Center ikke har tilstrækkeligt plads i kalenderen til orkestret. En god kollegial tone og et godt samarbejde internt blandt musikerne er ligeledes af afgørende betydning. 'Den rummelige arbejdsplads' er også for et orkester en god målsætning, hvis stress skal begrænses. Åbenhed om problemet kan også hjælpe. Mange musikere går jo alene med en skamfuld fornemmelse af, at de er den eneste nervøse person i orkestret. Det Kgl. Teater har ansat en stresscoach som resurse, man kan benytte, hvis man måtte have behov derfor. Jeg overvejer at indføre et lignende tilbud i Aalborg Symfoniorkester. Dette vil naturligvis være et individuelt tilbud, som den enkelte musiker kan benytte efter eget ønske. Og så er det faktisk svært at gøre mere som chef, for som sagt:

Nervøsitet er et vilkår for enhver scenekunstner, og kunst forpligter som bekendt!

Palle Kjeldgaard
Aalborg Symfoniorkester

Nyt fra orkestret

Bournonville-projekt tæt på udgivelse

Aalborg Symfoniorkesters indspilningsprojektet i anledning af August Bournonvilles 200-års dag i 2005, er nu meget tæt på at være fuldført. I gennem flere sæsoner har orkestret et par uger årligt indspillet den populære balletmusik, der dels hylder og dels dokumenterer den musiske del af Bournonville-traditionen. Projektet, der resulterer i udgivelsen af en bog om August Bournonville samt 9 cd'er med musikken fra Bournonvilles mest populære ballerter, forventes i handlen til maj 2005, og er resultatet af et samarbejde mellem en række vidt forskellige parter. Projektets sponsor Bikubenfondens donation på kr. 950.000 muliggjorde, at projektet overhovedet kunne realiseres, mens et fortrinligt samarbejde mellem musikere, dirigent Peter Ernst Lassen, musikchef Palle Kjeldgaard, hovedredaktør Ole Nørlyng, redaktør hos det Schønbergske forlag Arvid Honoré, direktør for pladeselskabet Danacord Jesper Buhl mfl. har fuldført det ambitiøse projekt.

Gæstekoncert i hovedstaden

Når Aalborg Symfoniorkester den 1. april gæsteoptræder i Radiohusets Koncertsal i København, sker det sandsynligvis for udsolgt hus. Arrangørerne melder om meget stor interesse for koncerten og i skrivende stund er der solgt 1032 af de 1074 udbudte billetter til koncerten. Den overvældende interesse skyldes ikke mindst at Stephen Kovacevich medvirker i koncerten. Den amerikanske solist har via en

Stephen Kovacevich, solist i Brahms' klaverkoncert nr. 1 den 31. marts

imponerende karriere slået sit navn fast som en af vor tids største pianister. Kovacevich fremfører Brahms' klaverkoncert nr. 1 i Radiohuset, hvilket han som bekendt også gør dagen før om torsdagen den 31. marts, hvor koncerten, der også byder på Carl Nielsen og Beethoven, kan opleves i Aalborgshallen. Aalborg Symfoniorkesters gæstekoncert kolliderer i øvrigt med en række begivenheder i København i anledning af H.C. Andersens 200-år og desuden en større international lægekongres i hovedstaden. Paradoksalt har det derfor været at erfare, at det har været betragteligt vanskeligere at finde indkvarteringsmuligheder til musikerne, end det har været at sælge billetter til koncerten.

Dirigent på barselsorlov

Orkestrets kinesiske 1. gæstedirigent Lan Shui har på grund af lykkelige omstændigheder bedt om barselsorlov i en periode af dette forår. Den forestående familieførogelse betyder således, at Lan Shui fritages fra dirigentgerning ved to koncerter i Aalborg til april nemlig ved symfonikoncerterne hhv. den 14. og den 20. april. Ved koncerten den 14. april indtræder i stedet den kompetente østrigske dirigent Günter Neuhold, og med sig har han en enkelt programændring, når Haydns Symfoni nr. 93 træder i stedet for hans Symfoni nr. 102. Ved koncerten den 20. april indtræder britten Paul Mann som dirigent i Lan Shuis fravær. Til denne koncert udskiftes det oprindeligt programsatte kinesiske værk med Elgars flotte koncertouverture Cockaigne. Med Lan Shuis orlov aflyses endvidere den annoncerede åbne prøve i Symfonien den 19. april, hvor Lan Shui efterfølgende skulle have berettet om tiden i

Første gæstedirigent Lan Shui

Kina under kulturrevolutionen. Dette arrangement søges gennemført ved en senere lejlighed.

Jan Bo Rasmussen

Få et godt **medlemstilbud** ved køb af cd'er hos

Hupfeld

Hadsundvej 3

**Aalborg
Symfoniorkesters
Venner**

Returneres ved varig adresseændring til Ivar K. Jensen, Kastetvej 33 lejl. 1, 9000 Aalborg med oplysning om ny adresse.

Formandens forårskvad	side 2
Musikchefens Klumme	side 3
Interview med 1. gæstedirgent Lan Shui	side 5
Bestyrelsens beretning for 2003	side 10
Huskomponist Simon Steen-Andersen	side 12
Børn - Forældre, Bedsteforældre - Klassisk musik	side 14
Nyt fra orkestret	side 18

Indmeldelse hos foreningens sekretær
Ivar K. Jensen, Kastetvej 33 lejl. 1, 9000 Aalborg, Tlf. 98 16 41 40
Email: ikj@jensen.tdcadsl.dk